

da jeg nævnedes disse Ord, antog jeg ikke, at det var nødvendigt; jeg mente virkelig, at naar det ærede Medlem brugte saa stærke Udtryk om andre, maatte han nok selv have Tid og Sted nærværende; men naturligvis, naar man er vant til at bruge stærke Udtryk om andre Mænds Gerninger og Ord, som man ikke synes om, kan det maaske ogsaa blive til en daglig Vane, og saa kan det godt være, at de kan falde saa let paa Tungen, at man ikke rigtig ved, naar og hvor man har brugt dem. Jeg skal da oplyse det ærede Medlem om, at det var ved det vestsjællandske Arbejdstævne i Korsør Skov den 4. Juli, at nævnte Udtryk blev brugt, og min Kilde er det ærede Medlems eget Blad og formentlig hans eget Referat. De staar i „Social-Demokraten“ for den 6. Juli i Aar, saa jeg tør antage, at min Kilde er god, i alt Fald i det ærede Medlems Øjne. Tilbage bliver saa, hvem disse Ord er brugte om, og der maa jeg sige, at Sammenhængen byder, at de er brugte om Folk, der vil mistænkeliggøre Regeringens Neutralitetspolitik, men jeg maa indrømme, at dette er ikke nogen særlig god Adresse. Det ærede Medlem ser i den Henseende Syner ved højlys Dag. Nærmere bestemt er Ordene benyttede om den patriotiske Presse; „patriotisk“ er sat i Gaaseøjne, thi nu har det ærede Medlem vel sagtens selv annekteret Ordet „patriotisk“, ligesom vi ved, at han nu er blevet til den udmærkede Grundtvigianer. Derfor er det vel nok ham, der har forpagtet den ægte Patriotisme. Hvor meget det ærede Medlem end har mod den patriotiske Presse, hvortil han regner — det er bedst, jeg nævner dem, der er Tale om — „Vort Land“, „Hovedstaden“ og „København“ — de tre Blade er i hvert Fald nævnte —, saa mener jeg alligevel, at han nok kunde bekæmpe deres Politik uden at bruge Udtryk som „Hyklere“ og „denne i Sandhed fædrelandsløse Bande“. Jeg tror, det vilde vise større Agtelse for Aandsfriheden, som det ærede Medlem ellers vil gøre sig til Talsmand for, om han brugte nogle andre Udtryk og saa regnede med, at disse Folk kan have andre Meninger end det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds og alligevel være hæderlige, danske Mænd. Det er nu ellers ikke saa let at være det ærede Medlem tilpas, for samme Dag, 4. Juli, talte det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Esrom, og da udtalte han ifølge samme udmærkede Kilde: Vi staar i en vanskelig Tid, og vi maa ikke glemme, at vort Folk nationalt set er med i Krigen baade ved Vestfronten

og ved Østfronten; der tales Dansk, og der flyder dansk Blod, og i adskillige sydtydske Sogne ogsaa paa denne Side af Kongeaaen er der Sorg i Familierne. Jeg kan ikke skønne rettere end, at det er en vemodsfuld Udtalelse, og den er sand, hvad da ogsaa det ærede Medlem maa vide noget om, selv om han ikke færdes i Egne nede ved Grænsen. Ikke desto mindre paastaar han, at det ærede Medlem fra Ringkøbing og de, der har udtalt sig som han, hvad jeg flere Gange har gjort, forøger denne Tids Vanskeligheder. Han ser i denne Udtalelse en Fare og henstiller endogsaa til det ærede Medlems Partifæller, det vil altsaa sige til Venstre, at de skal overveje, hvorledes den Fare, som Partiets Formand medfører, kan undgaas. Nu maa jeg nok spørge, om det er det ærede Medlems Mening, at vi ikke maa udtale Medfølelse med vore Landsmænd, som maa lide og bløde paa begge Fronter, for at der er danske Mænd, der maa lide og bløde ved begge Fronter, det antager jeg dog ikke, at det ærede Medlem vil nægte. Jeg maa sige, jeg begriber ikke, at det skulde kunne medføre Fare at udtale dette, og jeg maa tilføje, at det er ganske vist en overmaade lille Trøst for dem, at vi tænker paa dem og tænker paa dem med dyb Medfølelse under disse for dem saa trange Tider, men jeg ved, at det glæder dem, at vi gør dette, og den Kendsgerning, at de lider direkte under denne Krig, er saa sand, at den tilvisse ikke kan skjules. Det ærede Medlem vil hente Vidnesbyrd fra det nye Testamente om, at det under givne Forhold kan være med Rette, at der bruges stærke Udtryk som dem af ham anvendte. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem paa den Vej. Jeg skal heller ikke bruge det rette Ord om den Parallel, det ærede Medlem der vil drage, thi saa vilde jeg, tror jeg, komme i Konflikt med vor ærede Formand.

Jeg hørte med stor Interesse den højtærede Kultusminister tale om Besættelsen af Embedet som Forstander ved Skaarup Seminarium og de Principper, han havde fulgt og rimeligvis vil følge, saa længe han staar paa den Plads, han staar paa. Kærnepunktet var, at man vilde have det særlige pædagogiske Hensyn og ikke det teologiske Hensyn stillet i Forgrunden. Det var ikke helt frit for, at den højtærede Kultusminister var en lille Smule højt oppe, da han talte om sine Modstandere i denne Sag, lige fra det teologiske Fakultet til andre, der beklæder større eller mindre kirkelige Stillinger og har udtalt sig om den Sag. Det kan maaske saa træffe, at